

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 11ης Ιουλίου 1991 *

Στην υπόθεση T-19/90,

Detlef von Hoessle, υπάλληλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Λουξεμβούργου, εκπροσωπούμενος από τον Jean-Paul Noesen, δικηγόρο Λουξεμβούργου, 18, rue de Glacis, τον οποίο διόρισε και αντίκλητο,

προσφεύγων,

κατά

Ελεγκτικό Συνεδρίου Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενου από τους Michael Becker και Jean-Marie Stenier, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, 12, rue Alcide De Gasperi,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο το αίτημα του προσφεύγοντος την αναδρομική ανακατάταξή του, από 1ης Ιουνίου 1989, από το 1ο στο 3ο κλιμάκιο του βαθμού A 7,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. Schintgen, πρόεδρο τμήματος, D. A. O. Edward και R. Garcia-Valdecasas, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 21ης Μαρτίου 1991,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

Απόφαση

Το ιστορικό της προσφυγής

- 1 Ο προσφεύγων, Detlef von Hoessle, κάτοχος διπλώματος Finanzwirt (δίπλωμα οικονομικών σπουδών, χορηγούμενο από ίδρυμα ανωτέρας τεχνικής εκπαίδευσεως), εργάστηκε αρχικά στην εφοριακή αρχή του ομόσπονδου κράτους της Βαυαρίας (Γερμανία), στη συνέχεια δε στο Bayerischer Oberster Rechnungshof (ανώτατο ελεγκτικό συνέδριο της Βαυαρίας, στο εξής: BORH), στην αρχή με απόσπαση από 1ης Απριλίου 1980, κατόπιν με μετάταξη από 1ης Νοεμβρίου 1980, όπου άσκησε, από τις 2 Φεβρουαρίου 1981, τα καθήκοντα του Rechnungsrat και, από τις 17 Φεβρουαρίου 1984, του Oberrechnungsrat. Από το BORH αποχώρησε στις 31 Οκτωβρίου 1985 με τον βαθμό του Oberrechnungsrat, που αποτελεί τον τελευταίο βαθμό της gehobener Dienst (κατηγορία της δημοσιοϋπαλληλικής ιεραρχίας περιλαμβάνουσα τον κλάδο των κατόχων διπλώματος τεχνικής εκπαίδευσεως).
- 2 Αφού πέτυχε στις εξετάσεις του διαγωνισμού CC1982, ο προσφεύγων εισήλθε στην υπηρεσία του Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: Ελεγκτικό Συνέδριο) την 1η Νοεμβρίου 1985. Με απόφαση του εν λόγω κοινοτικού οργάνου της 15ης Οκτωβρίου 1985, κατετάγη στον βαθμό Β 3, τρίτο κλιμάκιο, από 1ης Νοεμβρίου 1985. Μονιμοποιήθηκε από 1ης Αυγούστου 1986.
- 3 Στη συνέχεια ο προσφεύγων πέτυχε στις εξετάσεις του γενικού διαγωνισμού EUR/A/17, που διοργάνωσαν η Επιτροπή και το Ελεγκτικό Συνέδριο για την κατάρτιση εφεδρικού πίνακα προσλήψεων υπαλλήλων διοικήσεως. Στην προκήρυξη του διαγωνισμού, η οποία δημοσιεύθηκε στις 25 Φεβρουαρίου 1988 (ΕΕ C 54, σ. 13), η « φύση της εργασίας » περιγράφεται στο σημείο I ως εξής:

« Εκτέλεση, κατόπιν γενικών οδηγιών, καθηκόντων σχεδιασμού και μελέτης και ελέγχου που αφορούν τη δραστηριότητα των Κοινοτήτων στον ελεγκτικό τομέα.

Η εργασία περιλαμβάνει την εκτέλεση ενός ή περισσότερων από τα καθήκοντα που περιγράφονται ενδεικτικά κατωτέρω. Ο κατάλογος αυτός δεν είναι εξαντλητικός:

- εργασίες σχεδιασμού και μελέτης που αφορούν τον έλεγχο και την εξακρίβωση βάσει στοιχείων και επί τόπου, των κοινοτικών λογαριασμών και [της κοινοτικής] διαχείρισης,

- εργασίες ανάλυσης των συστημάτων, χρησιμοποίηση χρηματοοικονομικών και λογιστικών τεχνικών,
- αναλύσεις κόστους/αποδοτικότητας, χρηματοοικονομικοί υπολογισμοί, οικονομικές και νομικές αναλύσεις, χρησιμοποίηση στατιστικών τεχνικών και δειγματοληψίας,
- χρησιμοποίηση μεθόδων πληροφορικής και βάσεων δεδομένων,
- εκ των υστέρων αξιολόγηση των χρηματοδοτικών παρεμβάσεων της Κοινότητας. »

Στο σημείο II, Β, παράγραφος 2, οριζόταν ότι οι υποψήφιοι έπρεπε:

« α) Να έχουν πτυχίο που να πιστοποιεί πλήρεις πανεπιστημιακές σπουδές (...)

β) Να έχουν τουλάχιστον διετή επαγγελματική πείρα επιπέδου αντίστοιχου με αυτό που απαιτείται για την άσκηση των καθηκόντων που περιγράφονται στο σημείο I (...) »

Εντούτοις, στο σημείο II, Γ, αναφερόταν ότι « γίνονται δεκτοί στον διαγωνισμό, παρότι δεν πληρούν τους γενικούς όρους που περιλαμβάνονται στο σημείο II, Β [παράγραφος] 2, στοιχείο β, οι υποψήφιοι οι οποίοι στις 8 Απριλίου 1988 είναι μόνιμοι ή έκτακτοι υπάλληλοι των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, έχουν καταταχθεί από διετίας στην κατηγορία Β και είναι κάτοχοι πτυχίου που πιστοποιεί πλήρεις πανεπιστημιακές σπουδές ».

4 Στις 19 Απριλίου 1989, το Ελεγκτικό Συνέδριο δημοσίευσε την ανακοίνωση κενής θέσεως CC/A/7/89, για πέντε θέσεις διοικητικών υπαλλήλων. Οι « τίτλοι και τα προσόντα » που απαιτούνταν περιγράφονταν ως εξής:

« — Πλήρεις σπουδές πανεπιστημιακού επιπέδου, που οδηγούν στην απόκτηση αναγνωρισμένου διπλώματος, ή επαγγελματική πείρα ισοδύναμου επιπέδου »

— συμπληρωματική επαγγελματική πείρα σχετική με τη φύση των καθηκόντων τουλάχιστον ενός έτους. »

- 5 Όστερα από τη δημοσίευση αυτής της ανακοινώσεως ο προσφεύγων διορίστηκε ως υπάλληλος διοικήσεως με απόφαση του καθού της 19ης Μαΐου 1989, από 1ης Ιουνίου 1989. Κατετάγη στον βαθμό Α 7, πρώτο κλιμάκιο, βάσει του άρθρου 46 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ).
- 6 Στις 10 Ιουλίου 1989, ο Πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου δημοσίευσε την ανακοίνωση προς το προσωπικό υπ' αριθ. 32-89, σχετικά με την κατάταξη των υπαλλήλων μετά από αλλαγή κατηγορίας ή σταδιοδρομίας κατόπιν γενικού διαγωνισμού (στο εξής: ανακοίνωση υπ' αριθ. 32-89), στην οποία, αφενός, παρέθεσε την προηγούμενη ανακοίνωση 15-89 της 19ης Απριλίου 1989, που είχε το ίδιο αντικείμενο, και με την οποία αποφάσισε, αφετέρου, ότι η κατάταξη των υπαλλήλων που επιτυγχάνουν σε γενικό διαγωνισμό για θέση υψηλότερης κατηγορίας ή υψηλότερου κλιμακίου θα γίνεται βάσει είτε του άρθρου 32, είτε του άρθρου 46 του ΚΥΚ, ανάλογα με το ποια διάταξη έχει το ευνοϊκότερο για τον υπάλληλο αποτέλεσμα.
- 7 Κατόπιν της δημοσίευσής της ανακοινώσεως υπ' αριθ. 32-89, ο προσφεύγων ζήτησε από το καθού, με έγγραφο της 18ης Ιουλίου 1989, να ανακαταταγεί στο τρίτο κλιμάκιο του βαθμού Α 7, από το πρώτο στο οποίο είχε καταταγεί μέχρι τότε, επικαλούμενος τα καθήκοντά του ως ελεγκτή στο ΒΟRΗ κατά τη διάρκεια της περιόδου από 1ης Απριλίου 1980 μέχρι 31ης Οκτωβρίου 1985, καθόσον θεωρούσε ότι από τα εν λόγω καθήκοντα είχε αποκτήσει πείρα αντίστοιχη προς εκείνη υπαλλήλου του Ελεγκτικού Συνεδρίου κατηγορίας Α.
- 8 Με έγγραφο που εστάλη στο καθού στις 4 Σεπτεμβρίου 1989, ο προσφεύγων συμπλήρωσε την αίτησή του συνάπτοντας βεβαίωση, χορηγηθείσα από το ΒΟRΗ την 1η Αυγούστου 1989, στην οποία τα καθήκοντά του στο εν λόγω όργανο περιγράφονταν ως εξής:

« — Προετοιμασία των ελέγχων (όπως, για παράδειγμα, καθορισμός των κριτηρίων ως προς τη διεξαγωγή ελέγχων και σύνταξη ερωτηματολογίων, αναλυτικές προ-παρασκευαστικές έρευνες, επιλογή των εγγράφων προς έλεγχο),

— διεξαγωγή ελέγχων από τον ίδιο ατομικά ή, σε περιπτώσεις σημαντικότερων ελέγχων, σε συνεργασία με ελεγκτές που ασκούν τα ίδια καθήκοντα (ιδίως έλεγχος λογιστικών στοιχείων στην έδρα του BORH ή επί τόπου, έλεγχος αποδοτικότητας, ανάλυση κόστους/αποδοτικότητας).

Για τη διεξαγωγή των ελέγχων αυτών προϋποτίθεται ότι ο υπάλληλος που τους διενεργεί έχει, ανάλογα με την περίπτωση, γνώσεις και πείρα ιδίως στον τομέα της οικονομίας, του προϋπολογισμού, της επεξεργασίας δεδομένων και στην εκτίμηση των αναγκών σε προσωπικό.

Σύνταξη εκθέσεων και γραπτών γνωμοδοτήσεων σχετικά με τα ειδικά προβλήματα, οι οποίες υπογράφονται στη συνέχεια από τα μέλη, καθώς και εκπόνηση σχεδίων ετησίων εκθέσεων. »

- 9 Με έγγραφο της 13ης Σεπτεμβρίου 1989, το καθού απέρριψε την αίτηση του προσφεύγοντος, με την αιτιολογία ότι από τη βεβαίωση του BORH προέκυπτε ότι τα καθήκοντα που άσκησε στο εν λόγω όργανο υπήγοντο στη gehobener Dienst και αντιστοιχούν προς τα καθήκοντα υπαλλήλου κατηγορίας Β στο Ελεγκτικό Συνέδριο.
- 10 Ο προσφεύγων διαμαρτυρήθηκε, με έγγραφο της 15ης Σεπτεμβρίου 1989, κατά της εν λόγω απορριπτικής αποφάσεως. Προσήψε στο ανωτέρω κοινοτικό όργανο ότι δεν πρόεβη σε σύγκριση των καθηκόντων του ελεγκτή στο BORH προς εκείνες του ελεγκτή στο Ελεγκτικό Συνέδριο και ότι δεν έλαβε υπόψη τη διαφορετική δομή αυτών των δύο οργάνων.
- 11 Με σημείωμα της 15ης Δεκεμβρίου 1989, που περιήλθε την ίδια ημέρα στο καθού, ο προσφεύγων μετέτρεψε το έγγραφο του της 15ης Σεπτεμβρίου 1989 σε διοικητική ένσταση υπό την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ.
- 12 Με σημείωμα της 17ης Ιανουαρίου 1990 το καθού απέρριψε την ένσταση, με την αιτιολογία ότι από το σύνολο των εγγράφων που κατέθεσε ο προσφεύγων προκύπτει ότι τα καθήκοντα του Rechnungsrat και Oberrechnungsrat, τα οποία άσκησε στο BORH, αντιστοιχούν στη θέση του ελεγκτή της gehobener Dienst, ενώ οι ελεγκτές ανωτέρου

βαθμού κατατάσσονται στη *höherer Dienst* (ανώτερη κατηγορία της δημοσιούπαλληλικής ιεραρχίας). Επομένως, η διοίκηση ορθώς θεώρησε ότι η πείρα που είχε αποκτήσει στο ΒΟΡΗ αντιστοιχούσε σ' εκείνη του βοηθού ελεγκτή στο Ελεγκτικό Συνέδριο, δηλαδή υπαλλήλου κατηγορίας Β.

- 13 Ο προσφεύγων υπέβαλε στις 9 Φεβρουαρίου 1990 νέα αίτηση, την οποία διευκρίνισε με σημείωμα της 13ης Μαρτίου 1990, με την οποία ναι μεν δεχόταν ότι η προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία είχε περατωθεί, ζητούσε όμως την επανεξέταση της υποθέσεώς του. Η αίτηση αυτή απορρίφθηκε με έγγραφο του καθού της 12ης και της 21ης Μαρτίου 1990.

Η διαδικασία

- 14 Υπό τις συνθήκες αυτές ο προσφεύγων άσκησε την παρούσα προσφυγή, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 13 Απριλίου 1990, με αίτημα να ανακαταταγεί από το πρώτο στο τρίτο κλιμάκιο του βαθμού Α 7.
- 15 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να προσχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.
- 16 Εντούτοις, με έγγραφο του Γραμματέα του, της 7ης Δεκεμβρίου 1990, το Πρωτοδικείο κάλεσε τους διαδίκους να απαντήσουν εγγράφως σε δύο ερωτήσεις σχετικά με τη φύση της προσφυγής και το παραδεκτό της.
- 17 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 18 Ιανουαρίου 1991, ο προσφεύγων απάντησε στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου. Το καθού απάντησε σ' αυτές τις ερωτήσεις με έγγραφο που κατέθεσε στις 4 Φεβρουαρίου 1991.
- 18 Η έγγραφη διαδικασία διεξήχθη στις 21 Μαρτίου 1991. Οι εκπρόσωποι των διαδίκων ανέπτυξαν στις απόψεις τους και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου.

19 Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- α) να δεχθεί ότι η κατάρτιση και η πείρα που απέκτησε μεταξύ 1ης Απριλίου 1980 και 31ης Οκτωβρίου 1985 δικαιολογούν βελτίωση της αρχαιότητας κατά κλιμάκιο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 32, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ·
- β) να υποχρεώσει το καθού να τον κατατάξει στο τρίτο κλιμάκιο του βαθμού Α 7 από 1ης Ιουνίου 1989·
- γ) να δεχθεί ότι το καθού, λαμβάνοντας υπόψη αντίστοιχη επαγγελματική πείρα σε παρόμοιες προς τη δική του περιπτώσεις και απορρίπτοντας τα δικά του αιτήματα, παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως του άρθρου 5, παράγραφος 3, του ΚΥΚ·
- δ) να σημειώσει ότι προσφέρεται αν χρειαστεί να αποδείξει ότι « τα καθήκοντα του ελεγκτή στο ΒΟΡΗ είναι αντίστοιχα προς εκείνα του ελεγκτή βαθμού Α 6/Α 7 στο Ελεγκτικό Συνέδριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, όσον αφορά τόσο τις απαιτήσεις σχετικά με την επαγγελματική ικανότητα, όσο και τη φύση της εργασίας »·
- ε) να γίνει δεκτό το αίτημά του να προσκομιστούν στο Πρωτοδικείο οι ατομικοί φάκελοι των David Ramsay και David Richardson ή τουλάχιστον τα στοιχεία που έχουν άμεση σχέση για την επίλυση της διαφοράς, για να εξακριβωθεί ποια στοιχεία της σταδιοδρομίας αυτών των υπαλλήλων οδήγησαν το καθού να δεχθεί το αίτημα περί της ανακατατάξεώς τους σε ανώτερο κλιμάκιο και να εξεταστεί μήπως η εφαρμογή των κριτηρίων αυτών δικαιολογεί, κατ' αναλογία, τη βελτίωση αρχαιότητας κατά κλιμάκιο ως προς τον ίδιο·
- στ) να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

20 Το καθού ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη, άλλως ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού

Σχετικά με την εκπρόθεσμη υποβολή της ενστάσεως

- 21 Αν και το καθού δεν προέβαλε ρητά σχετική ένσταση απαραδέκτου, επικαλέστηκε, με την απάντησή του στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου, την εκπρόθεσμη υποβολή της ενστάσεως του von Hoessle, πράγμα το οποίο είναι δυνατό να έχει ως συνέπεια την κήρυξη της προσφυγής ως απαράδεκτης στο σύνολό της. Το καθού ισχυρίστηκε, συναφώς, ότι είχε απαντήσει στην αίτηση του προσφεύγοντος περί της ανακατατάξεώς του σε ανώτερο κλιμάκιο ήδη στις 13 Σεπτεμβρίου 1990, ενώ ο προσφεύγων υπέβαλε την ένστασή του μόλις στις 15 Δεκεμβρίου 1990, ήτοι μετά τη λήξη της τρίμηνης προθεσμίας που προβλέπεται στο άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ.
- 22 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ο εκπρόσωπος του προσφεύγοντος αμφισβήτησε τον ισχυρισμό ότι ο von Hoessle έλαβε την απάντηση που φέρει ημερομηνία 13 Σεπτεμβρίου 1990 αυθημερόν, προέβαλε δε τον ισχυρισμό ότι την παρέλαβε στις 15 Σεπτεμβρίου 1990, συνεπώς τήρησε την προβλεπόμενη στον ΚΥΚ προθεσμία των τριών μηνών.
- 23 Πρέπει να υπομνηστεί ότι οι προθεσμίες προς υποβολή διοικητικής ενστάσεως και άσκησης προσφυγής, οι οποίες ορίζονται στα άρθρα 90 και 91 του ΚΥΚ, αποσκοπούν στη βεβαιότητα των εννόμων καταστάσεων. Επομένως, είναι δημοσίας τάξεως και δεν μπορούν να εξαρτώνται από τη βούληση των διαδίκων ή του δικαστή. Υπό τις συνθήκες αυτές, το γεγονός ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο δεν επικαλέστηκε ρητά το εκπρόθεσμο της υποβολής της ενστάσεως και το απαράδεκτο της προσφυγής ενώπιον του Πρωτοδικείου δεν μπορεί να επιφέρει παρέκκλιση από το σύστημα των επιτακτικών προθεσμιών που προβλέπουν τα άρθρα 90 και 91 του ΚΥΚ (βλ. ως πλέον πρόσφατη την απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Δεκεμβρίου 1990, Τ-130/89, Β. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-761, σκέψη 16).
- 24 Δυνάμει του Κανονισμού Διαδικασίας, το Πρωτοδικείο μπορεί ανά πάσα στιγμή να εξετάσει αυτεπαγγέλτως τους λόγους απαραδέκτου, οι οποίοι είναι δημοσίας τάξεως. Επομένως, το Πρωτοδικείο πρέπει να εξακριβώσει εν προκειμένω αν τηρήθηκαν οι προθεσμίες προς υποβολή της ενστάσεως και προς άσκηση της προσφυγής.

- 25 Επ' αυτού πρέπει να σημειωθεί ότι η τρίμηνη προθεσμία, που προβλέπεται στο άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ για την υποβολή διοικητικής ενστάσεως, άρχεται από την ημέρα της κοινοποίησης της αποφάσεως σε εκείνον στον οποίο απευθύνεται, εν πάση περιπτώσει δε από την ημέρα κατά την οποία αυτός έλαβε γνώση της αποφάσεως αυτής. Επιπλέον, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι εναπόκειται στον διάδικο που επικαλείται παρέλευση μιας προθεσμίας να αποδείξει την ημερομηνία από την οποία άρχισε η σχετική προθεσμία (βλ., ως πλέον πρόσφατη, την απόφαση του Πρωτοδικείου της 20ής Μαρτίου 1991, T-1/90, Pérez-Mínguez Casariego κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. ΙΙ-143, σκέψη 37). Στην προκειμένη υπόθεση, όμως, διαπιστώνεται ότι κανένα στοιχείο της δικογραφίας δεν αποδεικνύει ότι ο προσφεύγων έλαβε σχετική κοινοποίηση ή ότι πληροφορήθηκε την απάντηση του Ελεγκτικού Συνεδρίου στην αίτησή του πριν από τις 15 Σεπτεμβρίου 1990. Επομένως, δεν αποδεικνύεται η παρέλευση της προθεσμίας των τριών μηνών, οπότε δεν συντρέχει λόγος να κηρυχθεί απαράδεκτη η προσφυγή λόγω εκπρόθεσμης υποβολής της ενστάσεως.

Σχετικά με τη φύση της προσφυγής

- 26 Στην απάντησή του στην ερώτηση του Πρωτοδικείου όσον αφορά τη φύση της προσφυγής, το καθού ανέφερε ότι δεν προέβαλε ένσταση απαραδέκτου με τα δικόγραφα του για να παράσχει στον προσφεύγοντα τη δυνατότητα να εκθέσει τους ισχυρισμούς του επί της ουσίας της υποθέσεως. Εντούτοις, όταν του ζητήθηκε από το Πρωτοδικείο να εκθέσει την άποψή του επ' αυτού, το καθού θεώρησε την προσφυγή ως απαράδεκτη, με την αιτιολογία ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, το Πρωτοδικείο δεν έχει αρμοδιότητα, στο πλαίσιο του ελέγχου της νομιμότητας, να υποχρεώσει τη διοίκηση να δεχθεί όσα ζητεί ο προσφεύγων. Προσέθεσε ότι τούτο πρέπει να ισχύσει κατά μείζονα λόγο στην προκειμένη υπόθεση, δεδομένου ότι ο προσφεύγων δεν ζήτησε ούτε την ακύρωση των αποφάσεων κατά των οποίων βάλλει.
- 27 Ο προσφεύγων υποστήριξε, με την απάντησή του στην ίδια ερώτηση, ότι η προσφυγή του πρέπει να θεωρηθεί ως προσφυγή ακυρώσεως. Οι λόγοι που προβάλλει, οι οποίοι αφορούν την ανακατάταξή του σε ανώτερο κλιμάκιο και την εφαρμογή υπέρ αυτού ιδίου της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, δεν νοούνται παρά μόνο σε συνάρτηση με την ακύρωση των βαλλομένων αποφάσεων. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ο εκπρόσωπος του προσφεύγοντος διευκρίνισε ότι η προσφυγή ακυρώσεως στρέφεται κατά της αποφάσεως περί απορρίψεως της αιτήσεως του προσφεύγοντος από τον Γενικό Γραμματέα του Ελεγκτικού Συνεδρίου, που παρελήφθη στις 15 Σεπτεμβρίου 1989, καθώς και της αποφάσεως της 17ης Ιανουαρίου 1990, περί απορρίψεως της ενστάσεώς του.

- 28 Παρά το γεγονός ότι το προβληθέν από το καθού απαράδεκτο προτάθηκε εκπροθέσμως, το Δικαστήριο οφείλει να το εξετάσει αυτεπαγγέλτως, δυνάμει του Κανονισμού Διαδικασίας, διότι αφορά την αρμοδιότητα του Πρωτοδικείου και, επομένως, είναι δημοσίας τάξεως (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Φεβρουαρίου 1970, 31/69, Επιτροπή κατά Ιταλίας, Slg. 1970, σ. 25, σκέψη 8).
- 29 Επ' αυτού, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι με τους λόγους και τα επιχειρήματα που αναπτύσσονται στο δικόγραφο της προσφυγής αμφισβητείται η νομιμότητα της από 13 Σεπτεμβρίου 1990 αποφάσεως του καθού, περί απορρίψεως της αιτήσεως του προσφεύγοντος περί ανακατατάξεώς του σε ανώτερο κλιμάκιο, καθώς και της από 17 Ιανουαρίου 1990 αποφάσεως με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική ένστασή του. Το Πρωτοδικείο θεωρεί, κατά συνέπεια, ότι το πρώτο και το τρίτο αίτημα του προσφεύγοντος έχουν την έννοια ότι αποσκοπούν, στην πραγματικότητα, στην ακύρωση των ανωτέρω αποφάσεων και ότι, επομένως, η προσφυγή του von Hoessle είναι παραδεκτή ως προσφυγή ακυρώσεως στρεφόμενη κατά των αποφάσεων αυτών.
- 30 Αντίθετα, πρέπει να σημειωθεί ότι το δεύτερο αίτημα, με το οποίο ο προσφεύγων ζητεί ρητά από το Πρωτοδικείο να υποχρεώσει το καθού να τον κατατάξει στο τρίτο κλιμάκιο του βαθμού A 7 από 1ης Ιουνίου 1989, είναι εν πάση περιπτώσει απαράδεκτο, καθόσον δεν εναπόκειται στο Πρωτοδικείο να απευθύνει διαταγές στα κοινοτικά όργανα ή να τα υλοκαθιστά (βλ. ως πλέον πρόσφατη την προαναφερθείσα απόφαση του Πρωτοδικείου της 20ής Μαρτίου 1991, T-1/90, Pérez-Mínguez Casariego, σκέψη 91).

Σχετικά με την ασυμφωνία μεταξύ της ενστάσεως και της προσφυγής

- 31 Με την απάντησή του στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου, το καθού ισχυρίστηκε ότι είναι απαράδεκτος ο δεύτερος λόγος της προσφυγής, ο οποίος συνίσταται στον ισχυρισμό ότι η στάση του Ελεγκτικού Συνεδρίου δημιούργησε δυσμενή διάκριση σε βάρος του προσφεύγοντος, λόγω του ότι ο λόγος αυτός είναι εντελώς διαφορετικός από τον μοναδικό λόγο που προβλήθηκε κατά την προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία, ο οποίος βασιζόταν στη φερόμενη παράβαση του άρθρου 32 του ΚΥΚ.

- 32 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ο εκπρόσωπος του προσφεύγοντος πρόεβαλε τον ισχυρισμό ότι, έστω και αν δεν έγινε σχετικώς ρητή μνεία, η ιδέα της παραβίασεως της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων ενυπήρχε, παρ' όλ' αυτά, στην ένσταση.
- 33 Αν και το καθού δεν έθεσε επίκαιρα το ζήτημα του παραδεκτού σχετικά με αυτό το δεύτερο αίτημα, το Πρωτοδικείο οφείλει να το εξετάσει αυτεπαγγέλτως δυνάμει του Κανονισμού Διαδικασίας. Το ζήτημα του παραδεκτού που ανακύπτει στην προκειμένη υπόθεση αφορά την ασυμφωνία μεταξύ της διοικητικής ενστάσεως και της προσφυγής. Πρόκειται για ζήτημα δημοσίας τάξεως, καθόσον αφορά τη νομότυπη εξέλιξη της διοικητικής διαδικασίας, πράγμα το οποίο έχει χαρακτηριστεί από το Δικαστήριο ως ουσιώδης τύπος, με την απόφασή του της 3ης Φεβρουαρίου 1977, υπόθεση 91/76, De Lacroix κατά Δικαστηρίου (Slg. 1977, σ. 225, σκέψεις 10 και 11). Ειδικότερα, η αυτεπάγγελτη εξέταση του εν λόγω ζητήματος δικαιολογείται από τον ίδιο τον σκοπό της διοικητικής διαδικασίας, όπως προσδιορίζεται από πάγια νομολογία και πλέον πρόσφατα από την απόφαση του Πρωτοδικείου της 29ης Μαρτίου 1990, T-57/89, Αλεξανδράκης κατά Επιτροπής (Συλλογή 1990, σ. II-143, σκέψη 8), κατά την οποία « η διαδικασία που προηγείται της δίκης έχει ως σκοπό να επιτρέψει την εξώδικη διευθέτηση των διαφορών που ανέκυψαν μεταξύ των μονίμων ή μη μονίμων υπαλλήλων και της διοικήσεως. Για να μπορέσει να επιτύχει τον σκοπό της η διαδικασία αυτή πρέπει η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή να είναι σε θέση να γνωρίζει κατά τρόπο αρκετά ακριβή τις αιτιάσεις που διατυπώνουν οι ενδιαφερόμενοι κατά της αμφισβητούμενης απόφασης » (βλ. επίσης τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 14ης Μαρτίου 1989, 133/88, Casto del Amo Martinez κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1989, σ. 689, σκέψη 9, της 17ης Φεβρουαρίου 1977, 48/76, Reinarz κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, Slg. 1977, σ. 291, και της 1ης Ιουλίου 1976, 58/75, Sergy κατά Επιτροπής, Slg. 1976, σ. 1139).
- 34 Εν προκειμένω πρέπει να σημειωθεί ότι ο δεύτερος λόγος, ο οποίος προτάθηκε κατά την έγγραφη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου, δεν είχε προβληθεί κατά την προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία που περατώθηκε στις 17 Ιανουαρίου 1990 με την έκδοση αποφάσεως με την οποία το καθού απέρριψε την από 15 Δεκεμβρίου 1989 ένσταση του καθού. Όμως από πάγια νομολογία προκύπτει ότι « στις υπαλληλικές προσφυγές, τα αιτήματα που υποβάλλονται ενώπιον του Δικαστηρίου πρέπει να έχουν το ίδιο αντικείμενο με τα αιτήματα που περιείχε η διοικητική ένσταση, αφετέρου δε, ότι τα αιτήματα αυτά πρέπει να περιλαμβάνουν τα ίδια κεφάλαια αμφισβήτησεως τα οποία στηρίζονται στην ίδια αιτία όπως εκείνα που επικαλέστηκε στη διοικητική ένσταση. Αυτά τα κεφάλαια αμφισβήτησεως μπορούν ενώπιον του Δικαστηρίου να αναπτυχθούν με την προβολή λόγων ακυρώσεως και επιχειρημάτων που δεν περιλαμβάνονται αναγκαστικά στη διοικητική ένσταση, με την οποία όμως συνδέονται στενά » (βλ. τις αποφάσεις της 7ης Μαΐου 1986, 52/85, Rihoux κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 1555, σκέψη 13· της 20ής Μαΐου 1987, 242/85, Geist κατά

Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 2181, σκέψη 9· της 26ης Ιανουαρίου 1989, 224/87, Koutchoumoff κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 99, σκέψη 10, και της 14ης Μαρτίου 1989, 133/88, Casto del Amo Martinez, προαναφερθείσα, σκέψη 10).

- 35 Επ' αυτού πρέπει να γίνει δεκτό ότι, στην παρούσα υπόθεση, η διοικητική ένσταση που υπέβαλε ο προσφεύγων στις 15 Δεκεμβρίου 1989 όχι μόνον δεν αναφέρεται στον δεύτερο λόγο, αλλά και δεν περιλαμβάνει, κατά τη χρησιμοποιηθείσα έκφραση στη σκέψη 13 της προαναφερθείσας απόφασης της 14ης Μαρτίου 1989, « κανένα στοιχείο από το οποίο θα μπορούσε το καθού η προσφυγή όργανο να συναγάγει, ακόμα και με προσπάθεια ερμηνείας της ενστάσεως με πνεύμα ευρύ », ότι ο προσφεύγων ήθελε να επικαλεστεί παραβίαση της αρχής της ισότητας.
- 36 Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, ο δεύτερος λόγος πρέπει να θεωρηθεί ως απαράδεκτος.

Επί της ουσίας

- 37 Ο προσφεύγων διατείνεται καταρχάς ότι, σύμφωνα με την ανακοίνωση 32-89, η κατάταξή του στο ανάλογο κλιμάκιο έπρεπε να γίνει βάσει των διατάξεων του άρθρου 32 του ΚΥΚ, που είναι ευνοϊκότερες στην περίπτωση του από εκείνες του άρθρου 46 του ΚΥΚ, βάσει των οποίων πραγματοποιήθηκε η κατάταξή του σε κλιμάκιο την 1η Ιουνίου 1989.
- 38 Κατά την άποψή του, το καθού ερμήνευσε και εφάρμοσε εσφαλμένα το δεύτερο εδάφιο του άρθρου 32 του ΚΥΚ. Επ' αυτού ο προσφεύγων προσάπτει στο καθού ότι δεν αναγνώρισε την κατάρτισή του και την επαγγελματική του πείρα που απέκτησε στο BORH από 1ης Απριλίου 1980 μέχρι 31ης Οκτωβρίου 1985, με αποτέλεσμα τη μη χορήγηση αρχαιότητας κατά την κατάταξή του σε κλιμάκιο.
- 39 Ο προσφεύγων αμφισβητεί την εξομοίωση της θέσεως του ελεγκτή, υπαλλήλου του BORH, προς τη θέση του υπαλλήλου κατηγορίας Β στο Ελεγκτικό Συνέδριο, στην οποία, κατά τη γνώμη του, προέβη το καθού αφηρημένα και χωρίς να λάβει υπόψη του την ειδική επαγγελματική του πείρα.

- 40 Υποστηρίζει ότι η ιεραρχική διάρθρωση του Ελεγκτικού Συνεδρίου είναι εντελώς διαφορετική από εκείνη των γερμανικών Landesrechnungshöfe (Ελεγκτικά Συνέδρια των ομοσπόνδων κρατών της Γερμανίας). Δεδομένου ότι η σύγκριση μεταξύ των σταδιοδρομιών στα εν λόγω δύο όργανα δεν είναι δυνατή, η εκτίμηση της επαγγελματικής πείρας των ενδιαφερομένων δεν μπορεί να γίνεται παρά μόνο βάσει συγκρίσεως των αντιστοιχών καθηκόντων και αρμοδιοτήτων.
- 41 Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι υπάρχει σε μεγάλο βαθμό αντιστοιχία, όσον αφορά τόσο τη φύση τους, όσο και τις απαιτούμενες γνώσεις και την απαιτούμενη πείρα, μεταξύ των καθηκόντων του υπαλλήλου διοικήσεως βαθμού Α 7/Α 6 στο Ελεγκτικό Συνέδριο, όπως καθορίστηκαν στην προκήρυξη του διαγωνισμού EUR/A/17 (βλ. ανωτέρω, σκέψη 3), και εκείνων του ελεγκτή στο BORH, όπως περιγράφονται στη βεβαίωση που χορήγησε το εν λόγω όργανο την 1η Αυγούστου 1989 (βλ. ανωτέρω, σκέψη 8). Επομένως, η εκ μέρους του καθού εξομοίωση των καθηκόντων του ελεγκτή στο BORH προς εκείνα του κοινοτικού υπαλλήλου κατηγορίας Β, και όχι κατηγορίας Α, είναι εσφαλμένη.
- 42 Ο προσφεύγων, επικαλούμενος την απόφαση του Πρωτοδικείου της 22ας Μαΐου 1990, T-50/89, Spang κατά Επιτροπής (Συλλογή 1990, σ. II-207), διατείνεται ακόμη ότι η επαγγελματική πείρα πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση με τα καθήκοντα που συνδέονται με την προς πλήρωση θέση και όχι με βάση την εθνική νομοθεσία.
- 43 Τέλος, ο προσφεύγων επικαλείται τη διατύπωση της ανακοινώσεως κενής θέσεως CC/A/7/89, κατόπιν της οποίας μονιμοποιήθηκε στον βαθμό Α 7 (βλ. ανωτέρω, σκέψη 4). Υποστηρίζει ότι, στο πλαίσιο των καθηκόντων του ως υπαλλήλου κατηγορίας Β στο Ελεγκτικό Συνέδριο, δεν ήταν δυνατό να αποκτήσει την απαιτούμενη από την εν λόγω ανακοίνωση « (...) επαγγελματική πείρα σχετικά με τη φύση των καθηκόντων τουλάχιστον ενός έτους », η οποία ήταν αναγκαστικά πείρα υπαλλήλου κατηγορίας Α. Επομένως, από αυτό πρέπει να συναχθεί ότι το καθού, όταν τον μονιμοποίησε ως υπάλληλο κατηγορίας Α, έλαβε υπόψη την υπηρεσία του στο BORH για την εκτίμηση της απαιτούμενης επαγγελματικής πείρας.
- 44 Το καθού δέχεται ότι η κατάταξη του προσφεύγοντος στον βαθμό Α 7, πρώτο κλιμάκιο, από 1ης Ιουνίου 1989, έγινε βάσει του άρθρου 46 του ΚΥΚ. Διατείνεται ότι, παρά την επανεξέταση του φακέλου του προσφεύγοντος κατά τη διάρκεια της προ της

ασκήσεως της προσφυγής διαδικασίας βάσει των διατάξεων του άρθρου 32 του ΚΥΚ, σύμφωνα με την ανακοίνωση 32-89, δεν κατέστη δυνατή η κατάταξή του σε άλλο κλιμάκιο, δεδομένου ότι ήδη είχε τύχει της ευνοϊκότερης δυνατής μεταχειρίσεως όσον αφορά την κατάταξή του.

45. Κατά το καθού, από κανένα στοιχείο δεν μπορεί να συναχθεί ότι ο προσφεύγων άσκησε, πριν από την είσοδό του στην υπηρεσία των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, καθήκοντα τα οποία να μπορούν να εξομοιωθούν προς εκείνα κοινοτικού υπαλλήλου κατηγορίας Α. Αυτή η διαπίστωση δεν επηρεάζεται ούτε από τη βεβαίωση που χορήγησε το ΒΟΡΗ την 1η Αυγούστου 1989 ούτε από τη νομολογία που παραθέτει ο προσφεύγων προς στήριξη των ισχυρισμών του.
46. Για να αντικρούσει τον ισχυρισμό του προσφεύγοντος ότι, μονιμοποιώντας τον προσφεύγοντα στον βαθμό Α 7 κατόπιν της ανακοινώσεως κενής θέσεως CC/A/7/89, το καθού αναγνώρισε την αντιστοιχία των καθηκόντων του στο ΒΟΡΗ προς εκείνα του κοινοτικού υπαλλήλου κατηγορίας Α, το Ελεγκτικό Συνέδριο επικαλείται την προκήρυξη του διαγωνισμού EUR/A/17 (βλ. ανωτέρω, σκέψη 3). Υποστηρίζει ότι, για να δεχθεί τον προσφεύγοντα στον διαγωνισμό, εφάρμοσε στην περίπτωση του τους ειδικούς όρους που περιγράφονται στο σημείο II, Γ, δεύτερο εδάφιο, της προκηρύξεως, κατά τους οποίους γίνονται δεκτοί στον διαγωνισμό, παρότι δεν πληρούν τους γενικούς όρους που περιλαμβάνονται στο σημείο Β, οι υποψήφιοι, υπάλληλοι των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, οι οποίοι «έχουν καταταχθεί από διετίες στην κατηγορία Β και [έχουν συμπληρώσει] πλήρεις πανεπιστημιακές σπουδές (...)».
47. Το Πρωτοδικείο θεωρεί χρήσιμο να υπενθυμίσει εκ προοιμίου ότι, δυνάμει του άρθρου 32, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ, το οποίο κατά σύμφωνη γνώμη των διαδίκων τυγχάνει εφαρμογής στην υπό κρίση υπόθεση, κατά τον διορισμό νεοπροσλαμβανομένου μονίμου υπαλλήλου, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ) μπορεί να χορηγήσει βελτίωση αρχαιότητας κατά κλιμάκιο και βαθμό προκειμένου να λάβει υπόψη την κατάρτιση και την ειδική επαγγελματική πείρα του ενδιαφερομένου.
48. Συναφώς πρέπει να σημειωθεί ότι, κατά πάγια νομολογία (βλ. ιδίως τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 5ης Φεβρουαρίου 1987, 280/85, Μουζουράκης κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1987, σ. 589, της 1ης Δεκεμβρίου 1983, 190/82, Blomfield κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 3981, και της 12ης Ιουλίου 1984, 17/83, Αγγελίδης κατά Επιτροπής,

Συλλογή 1984, σ. 2907, καθώς και τις αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 7ης Φεβρουαρίου 1991, T-18 και T-24/89, Ταγαράς κατά Δικαστηρίου, Συλλογή 1991, σ. II-54, σκέψη 65, της 7ης Φεβρουαρίου 1991, T-2/90, Ferreira de Freitas κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-103, σκέψη 56, και της 20ής Μαρτίου 1991, T-109/89, André κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-139, σκέψη 32), γίνεται δεκτό ότι πρέπει να αναγνωρίζεται στην ΑΔΑ ευρεία διακριτική ευχέρεια σχετικά με όλα τα στοιχεία που μπορούν να έχουν σημασία για την αναγνώριση προηγούμενης πείρας, όσον αφορά τόσο τη φύση της και τη διάρκειά της, όσο και τη σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό στενή σχέση που μπορεί να παρουσιάζει με τις απαιτήσεις της προς πλήρωση θέσεως.

- 49 Επομένως, στην προκειμένη υπόθεση, το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να ακυρώσει τις επίδικες αποφάσεις του Ελεγκτικού Συνεδρίου παρά μόνο αν διαπιστωθεί ότι το καθού, αρνούμενο να χορηγήσει βελτίωση αρχαιότητας κατά κλιμάκιο, παρέβλεψε προδήλως την επαγγελματική πείρα του von Hoessle. Συγκεκριμένα, το Πρωτοδικείο πρέπει να εξετάσει αν πράγματι ο προσφεύγων άσκησε, κατά τον χρόνο που υπηρέτησε στο BORH, καθήκοντα τα οποία να μπορούν να εξομοιωθούν προς εκείνα υπαλλήλου κατηγορίας Α στο Ελεγκτικό Συνέδριο, χωρίς να λάβει υπόψη τον επίσημο τίτλο ή την ιδιότητα που είχε στο BORH σύμφωνα με την εθνική γερμανική νομοθεσία. Εντούτοις, πρέπει να σημειωθεί ότι η ερμηνεία του Πρωτοδικείου δεν μπορεί να υποκαταστήσει εκείνη του καθού, εκτός αν προκύπτει ότι το καθού διέπραξε πρόδηλο σφάλμα.
- 50 Από την εξέταση του ατομικού φακέλου του von Hoessle το Πρωτοδικείο δεν διαπίστωσε την ύπαρξη κανενός στοιχείου βάσει του οποίου να μπορεί να αποδειχθεί ότι το καθού δεν ενήργησε με την απαιτούμενη επιμέλεια εκτιμώντας, κατά τη μονιμοποίηση του von Hoessle, την προηγούμενη του διορισμού του πείρα. Το Πρωτοδικείο δεν διαπιστώνει την ύπαρξη κανενός στοιχείου ικανού να αποδείξει ότι η ΑΔΑ προφανώς έσφαλε θεωρώντας ότι ο προσφεύγων είχε επαγγελματική πείρα, λόγω της εργασίας του στο BORH, αντιστοιχη προς εκείνη των καθηκόντων κοινοτικού υπαλλήλου κατηγορίας Β και όχι κατηγορίας Α. Επίσης, δεν αποδεικνύεται ότι η ΑΔΑ περιορίστηκε, κατά την εκτίμησή της, μόνο στον τίτλο τον οποίο είχε ο προσφεύγων στο BORH, χωρίς να λάβει υπόψη τα συγκεκριμένα καθήκοντα που ασκούσε στο εν λόγω όργανο.
- 51 Επομένως, δεδομένης της διακριτικής ευχέρειας της ΑΔΑ στον τομέα αυτό, η εκτίμησή της δεν μπορεί να θεωρηθεί ως παράλογη.

- 52 Εξάλλου, όσον αφορά το επιχείρημα του προσφεύγοντος που στηρίζεται στη διατύπωση της ανακοινώσεως κενής θέσεως CC/A/7/89 και τον ισχυρισμό του ότι η ίδια η διοίκηση είχε αναγνωρίσει την αντιστοιχία των καθηκόντων του στο ΒΟRΗ προς εκείνα του κοινοτικού υπαλλήλου κατηγορίας Α, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, στη θέση « τίτλοι και προσόντα » της εν λόγω ανακοινώσεως, απηττείτο πρόσθετη επαγγελματική πείρα « σε συνάρτηση » με τη φύση της εργασίας τουλάχιστον ενός έτους, χωρίς όμως να ζητείται ρητά αυτή η επαγγελματική πείρα να είναι εκείνη κοινοτικού υπαλλήλου κατηγορίας Α. Επομένως, ο προσφεύγων δεν μπορεί να συμπεραίνει ότι η διοίκηση, διορίζοντας τον υπάλληλο διοικήσεως βαθμού Α 7 κατόπιν της ανακοινώσεως κενής θέσεως CC/A/7/89, αναγνώρισε οπωσδήποτε ότι η επαγγελματική του πείρα στο ΒΟRΗ είναι αντιστοιχη προς εκείνη κοινοτικού υπαλλήλου κατηγορίας Α.
- 53 Επιπλέον, και αν ακόμα υποθεθεί ότι η απαιτούμενη στην εν λόγω ανακοίνωση κενής θέσεως επαγγελματική πείρα ήταν εκείνη υπαλλήλου κατηγορίας Α, τούτο δεν σημαίνει ότι η ΑΔΑ υποχρεούνταν εξ αυτού να χορηγήσει στον προσφεύγοντα βελτίωση αρχαιότητας κατά κλιμάκιο, όπως παρέχει σχετικά τη δυνατότητα το άρθρο 32, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ. Πράγματι, λόγω της ευρύτατης εξουσίας εκτιμήσεως που έχει στο πλαίσιο του εν λόγω άρθρου, η ΑΔΑ μπορεί να λάβει υπόψη ορισμένη περίοδο επαγγελματικής πείρας για την πρόσληψη υποψηφίου σε μια θέση και, παράλληλα, να μη λάβει υπόψη την ίδια περίοδο επαγγελματικής πείρας για τη χορήγηση βελτιώσεως αρχαιότητας κατά κλιμάκιο, εφόσον θεωρεί ότι η εν λόγω πείρα δεν είναι επαρκώς ειδική, όσον αφορά τόσο τη φύση της όσο και τη διάρκειά της ή τη σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό στενή σχέση που μπορεί να έχει με τις απαιτήσεις της προς πλήρωση θέσεως.
- 54 Από τις σκέψεις αυτές έπεται ότι το επιχείρημα που στηρίζεται στη διατύπωση της ανακοινώσεως κενής θέσεως CC/A/7/89 πρέπει επίσης να απορριφθεί.
- 55 Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 56 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι οι αιτήσεις του αντιμετωπίστηκαν με αδιαφορία και χωρίς να επιδειχθεί η απαιτούμενη επιμέλεια, πράγμα το οποίο τον ανάγκασε να προσφύγει ενώπιον του Πρωτοδικείου για να διασφαλίσει το θεμελιώδες δικαίωμα της άμυνας και ότι όλες οι προσπάθειές του να αποφύγει την ένδικη διαδικασία έγιναν επί ματαίω· γι' αυτό ζητεί να καταδικαστεί το καθού στα δικαστικά έξοδα.
- 57 Αντίθετα, το καθού ζητεί να καταδικαστεί ο ενάγων στο σύνολο των δικαστικών εξόδων, δεδομένου ότι ανέπτυξε επανειλημμένα και λεπτομερώς την άποψή του από νομικής πλευράς στον προσφεύγοντα, ιδίως όσον αφορά το γεγονός ότι τα έγγραφα που ο ίδιος είχε προσκομίσει απλώς επιβεβαίωναν την άποψη του καθού.
- 58 Κατά τον Κανονισμό Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα. Εντούτοις, κατά τον ίδιο Κανονισμό, προκειμένου περί προσφυγών υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν.
- 59 Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι δεν υπάρχει λόγος να αποκλίνει από τις αρχές οι οποίες απορρέουν από τις διατάξεις αυτές, δεδομένου ότι κανείς από τους διαδίκους δεν απέδειξε το βάσιμο των ισχυρισμών του επ' αυτού, ούτε προσκόμισε στοιχεία που να δικαιολογούν κάποια εξαίρεση από τους κανόνες περί συμψηφισμού των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.**
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.**

Schintgen

Edward

García-Valdecasas

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 11 Ιουλίου 1991.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

R. Schintgen